

**AICI NU SUNTEM LA ONALESTI –
Aparitie editoriala de exceptie.
Avocata Rodica Constantinovici
impartasese calvarul indurat in
dosarul in care a fost arestata
nevinovata si nelegal de judecatoarea
Mariana Ghena: “Judecatoarea avea in
jur de 40-45 de ani, parul roscat, usor
buclat... Parea 'pusa cu mana' pentru a
da arestare... Intervenea artagoasa,
incerca sa-mi induca sentimentul ca
sunt vinovata.... Nu se ocupa cu
stabilirea adevarului, avea deja
solutia... Mi-a inspirat mila. Era
subjugata”**

Scris de George TARATA | Data: 09.09.2021 16:43

Aparitie editoriala de exceptie care va cutremura Romania si sistemul judiciar. Mai ales pe judecatoarea Mariana Ghena din CSM. **Avocata Rodica Constantinovici (foto 1) isi povesteste calvarul indurat in dosarul DNA in care a fost arestata nevinovata si nelegal de judecatoarea Mariana Ghena**, dosar care avea in final sa fie clasat chiar de catre DNA.

Terifianta experienta este relatata in cartea **“Aici nu suntem la Onalesti” (foto 2)** scrisa de Rodica Constantinovici si publicata in urma cu cateva zile de Editura Solomon. Titlul cartii este inspirat din pronuntarea gresita a numelului statiunii Olanesti de catre un personaj, mai exact o colega de arest a Rodicai Constantinovici.

Cartea poate fi comandata de pe site-ul Editurii Solomon – www.editurasolomon.ro (**click aici pentru a comanda cartea**). Costa doar 49,90 de lei si va indemnăm sa nu stati pe ganduri. Veti afla ingrozitoarea drama traita de un om arestat nevinovat, tinut dupa gratii mai multe zile, hartuit ani de zile prin instante si parchete, despre care in final s-a stabilit ca este nevinovat. Noi am citit-o deja si credeti-ne ca dezvaluirile facute sunt pur si simplu cumplite.

Înainte de a citi mai jos câteva fragmente din excepționala carte, amintim că statul român a fost condamnat definitiv la plata unor daune morale de 50.000 lei pentru avocata Rodica Constantinovici pentru arestarea nelegală dispusă de judecătoarea Mariana Ghena (foto 3), astăzi membră CSM ([click aici pentru a citi](#)).

Iată câteva fragmente din cartea “Aici nu suntem la Onălești” scrisă de avocata Rodica Constantinovici:

Ridicarea de acasă

“-Alo?”

-Doamna C, sunt ofiterul X de la DNA, ne deschideti si noua?

-Desigur!... raspund ca prin vis, trezita din somn de apelul ciudat...

E in jur de 6 dimineata, a plouat toata noaptea si ploua cu spume inca. Sunt ametita si simt un tremur in tot corpul. Imi trag ceva pe mine in graba si ma pregatesc sa cobor. Mobilul suna din nou:

-Alo? Vin imediat, ma imbrac...

Deschid usa si, spre surprinderea mea, doua persoane, un barbat si o femeie, tineri amandoi, imbracati in unifirma, stau chiar in fata usii. In timp ce ma straduiesc sa ma dezmeticesc, ma intreb cine le-o fi deschis poarta. Stiam ca nu merge interfonul.

li invit in casa. Imi spun ca au un mandat de aducere pe numele meu. Percep din nou un tremur care-mi strabate tot corpul. Ca un semnal neplacut de alarma. Realizez ca e doar mintea, care produce scenarii. Emotiile apar inainte de a percepe gandurile care le preced.

Arunc o privire in mandatul de aducere, vad doar numele, nimic altceva. Semnez in graba. Cer permisiunea sa ma schimb. Tanara doreste sa ma insoteasca...in dormitor. Sunt arestata deja? Nu ma simt confortabil, dar accept, gandindu-ma ca asa or fi procedurile. Mi se pare straniu si extrem de intruziv. Ma urmareste pe holul lung al casei. Las usa intredeschisa...se opreste si se uita la zeitatile mele indiene aflate intr-o nisa din peretele de pe hol. Arunca repede ceva pe mine, jeansi, un pulover negru, un sal. Cobor si imi pun cizmele si un pardesiu de lana. E cald inca, chiar daca e sfarsit de noiembrie si ploua dezlantuit.

Intru intr-un autoturism parcat in fata portii. Stau pe bancheta din spate impreuna cu tanara. E draguta, bruneta, subtire. Ii suna telefonul.

-La munca, zice...

Ce munca? Gandesc. Sa duci oamenii cu noaptea in cap la DNA... Oricum, ea era in avantaj, fiind doar in timpul job-ului... eu eram cea 'dusa' cu mandat".

Retinerea

“Suntem invitate, la un moment dat, din nou, in biroul procuroarei de caz. Ma ia tare de la primii pasi in incapere, spunandu-mi ca 'deja s-a enervat, fiindca nimeni nu recunoaste nimic...'. Ma anunta, oarecum iritata, ca mi-a schimbat calitatea din suspect in inculpat si ca, 'daca vreau sa dau vreo declaratie, sunt libera sa fac acest lucru, dar pot sa ma si abtin'. Intreb perplexa daca ma va aresta si-mi confirma dand din cap. De ce? indraznesc sa intreb.

-'Egalitate de tratament', imi raspunde prompt si rece.

(...)

In fine, si eu, si avocata mea am realizat ca lucrurile erau pecetluite si ca voi fi retinuta. Cred ca era aproape 6 dupa-amiaza, dar in Ordonanta de retinere era mentionata ora 3.30 si imi amintesc acest lucru, fiindca 24 de ore au expirat pe 27 noiembrie 2015, la acea ora. Cu alte cuvinte, Ordonanta era emisa inainte de a fi instiintata ca mi-au schimbat calitatea in inculpat.

Mi-am luat ramas bun de la doamna procuror si i-am urat seara placuta. In timp ce ma indreptam spre iesire, am auzit-o spunand:

-...ma simt cumva, parca pentru prima oara... Este posibil ca, fractiuni de secunda, sa fi perceput suferinta pe care mi-o provoca si pe care, de fapt, si-o provoca sie insasi intr-un univers nevazut, unde suntem cu totii interconectati intr-o tesatura implacabila.

Am iesit pe hol si am fost luata in primire imediat de cativa ofiteri care trebuiau sa ma duca la arest. Nu stiam exact unde era situat asa-numitul Arest Central, singurul centru pentru detentie preventiva pentru femei din Bucuresti, dar aveam sa aflu repede ca se afla undeva aproape de Dealul Mitropoliei. Cu alte cuvinte, nu foarte departe de casa mea.

Am realizat imediat ca mi se vor pune cautse si ca la iesire ma asteapta o armata de jurnalisti cu camere de filmat. Auzisem de la avocata mea si la televizorul din biroul procurorului, cat puteam sa ma mai concentrez, ca se faceau transmisiuni inca de dimineata.

Primul gand a fost sa accept experienta, sa 'gust' intensitatea momentului, asa cum vine. Ertam foarte obosita, in stare de soc, egoul meu parea facut tandari, asa ca am intins cu naturalete mainile si o tanara cu zambet placut mi-a pus catusele".

Primul contact cu Arestul Central

*"Am ajuns la Arestul Central si am fost predata gardienilor din acest lacas. Nu-mi amintesc cu lux de amanunte cum s-au derulat lucrurile acolo, eram atat de socata incat paream un sac de oase si carne fara vointa proprie, impins dintr-o parte in alta, care mai dispunea de o farama de intelegere incat sa se supuna instructiunilor. **Imi amintesc totusi ca o doamna m-a pus sa ma dezbrac, sa imi dau sutienul jos, dupa care, cu exceptia sutienului, sa ma imbrac la loc. Cel mai probabil cu sutienul poti sa te spanzuri, cu chilotii nu. Ce gandire rudimentara!***

(...)

Pana la urma am fost introdusa in celula cu numarul 7. Mai erau acolo doua persoane, o doamna blonda, in

jur de 40 de ani, si o pustoica, cred ca in varsta de 15 ani. In celula erau patru paturi suprapuse si mi-au alocat unul dintre paturile de jos. Nu avea decat salteaua...murdara si cu miros infect. Una dintre colocatare s-a oferit sa-mi dea o patura. Avea culoarea albastru inchis si era din acelea groase si aspre, facuta parca din par de cal. Am intins-o in loc de cearsaf, mi-am scos pulloverul si l-am pus sub cap.

(...)

M-am ridicat, la un moment dat, sa merg la wc-ul turcesc din camera, care era instalat in dreptul usii, in acelasi rand cu patul meu si cel suprapus ocupat de Elena, dupa cum aveam sa aflu. Intru si gasesc celebra sticla de plastic din gaura toaletei, pusa acolo cu scopul de a preveni patrunderea sobolanilor in camera, in cautarea hranei. Stiam despre aceasta de la clientul meu Calmanovici, din celebrul caz Calmanovici contra Romaniei, judecat de Curtea Europeana a Drepturilor Omului in 2008. De altfel, descriera conditiilor din arest in cererea lui de despagubiri pentru eroare judiciara parca facea sa traiesc un fel de deja vu. Colega de celula ma invata cum sa procedez, adica dai sticla la o parte si, dupa ce utilizezi toaleta, iesi in afara wc-ului si deschizi un robinet din care iese un jet puternic de apa, cu scopul evident de a curata toaleta. Dupa care sticla de plastic trebuie reamplasata pe post de capac. Chiar daca intrarea in toaleta are o perdea din plastic, te simti ca si cand ti-ai face nevoile in public. Se aude totul si mai ales se simte la nivel olfactiv. Este degradant si umilitor pentru ca esti fortat sa-ti consumi un act atat de privat in prezenta altora.

(...)

La un moment dat, au fost deschise zavorul metalic si usa si a intrat in celula un grup de gardieni, trei, patru, nu-mi amintesc precis. Retin insa ca una dintre doamne, pe care am cunoscut-o mai bine ulterior, in jur de 55 de ani, cu figura dura, voce de fumatoare, a repezit-o pe pustoica:

-De ce nu cobori sa stai in pozitie de drepti, unde te trezesti, la bai la Olanesti?

Ne intreaba daca avem nevoie de ceva si indraznesc sa-i cer un cearsaf. Imi spune pe un ton rastit ca 'cearsafurile sunt pe gestiune si nu stie daca mai e cineva la magazie'. Li raspund ca am inteles argumentele, i l-am cerut pentru ca nu pot sa-mi asez capul pe acea patura si am rugat-o daca poate totusi sa ma trateze ca pe un om. In zece minute ne-a adus tuturor cate un cearsaf si mi-a reamintit ca 'cearsaful e pe gestiune...'. Parea ceva de o importanta iesita din comun, dar nu m-am straduit sa inteleg. Cearsaful era alb, curat, mirosea bine. Am simtit aproape bucurie sa-mi asez capul pe el. Doamne, cat de putin ii trebuie omului sa fie multumit! Sigur ca nu aveam nevoie chiar de acea experienta sa realizez acest lucru sau, cel putin, asa gandeam atunci.

Dupa o vreme de reflectie, pustoica ne intreaba:

-Unde-a zis, la Onalesti? Aceasta expresie si-a dobandit, ulterior, celebritatea intre peretii acelei cladiri sinistre”.

Judecata Marianeii Ghena

*“La un moment dat, au intrat in sala de sedinta judecatoarea si procurorul de sedinta. **Judecatoarea avea in jur de 40-45 de ani, parul roscat, usor buclat.***

(...)

Judecatoarea parea ca are o opinie deja. Puteai sa-ti dai seama din felul in care conducea dezbaterile, din remarcile fals prudente, pentru ca nu se putea abtine sa nu-si arate dezaprobarea, din intrebarile adresate inculpatilor. Cel mai probabil intrase in vreunul dintre celelalte dosare, cu acelasi specific, aflate deja pe rol, sau, mai degraba, solutia era 'inspirata' pe 'culoarele justitiei' cum aveam sa aflam mai tarziu. In orice caz, parea 'pusa cu mana' pentru a da mandate de arestare.

(...)

Presedinta Comisiei (n.r. - Crinuta Dumitrean), gravida in sapte-opt luni, era adusa direct din spital si avea contractii. Plangea intr-una si repeta ca nu este in stare sa dea declaratie. Judecatoarea a insistat, in pofida incapacitatii vadite a femeii, nu doar de a se apara, dar de a ingaima o fraza cat de cat coerenta din cauza durerilor. Pana la urma a lasat-o sa plece, femeia fiind aproape tarata pe brate de gardieni si s-a multumit cu audierea noastra. Cred ca declaratia mea a durat cel mai mult, peste o ora. **Am realizat, imediat, ca judecatoarea avea deja solutia. Ne audia formal, ca sa para, la randul ei, ca ne respecta drepturile, ca-si face datoria de judecator de drepturi si libertati. Ce fumos suna, nu?**

In declaratia mea am descris, din cate imi aminteam, cum se desfasurau sedintele Comisiei si cum interveneau membrii in cursul procedurilor. Practic, interventiile erau formale, chiar daca delimitau niste faze ale procedurii si chiar marcau emiterea titlului de despagubire catre persoana indreptatita, titlu in care era transpusa automat

valoarea stabilita de evaluator. **Judecatoarea intervenea artagoasa, incerca sa ma incurce si implicit sa-mi induca sentimentul ca sunt vinovata si ca nu am facut ceea ce credea ea ca ar fi trebuit sa fac, nu ce spunea legea. Mi-am dat seama ca nu se ocupa acolo cu stabilirea adevarului, ci avea deja solutia. De altfel, i-am si spus, la un moment dat, 'daca aveti deja o parere?...'. Adica mi s-ar fi parut cu mult mai onest sa ne scutim toti de acea prefacatorie, sa spunem toti ce gandim si sa hotarasca ce dorea, fiindca ea avea acea putere. Ce rost avea sa ne mai amagim? A retractat prudenta, lasand sa se inteleaga faptul ca dorea doar sa lamureasca lucrurile. Aiurea! In fine, am descris, in continuare, ce credeam ca ar face-o sa inteleaga ce atributii aveam noi acolo si i-am raspuns la intrebari, desi unele tradau in sine ca nu conta deloc ce spuneam eu. Mi-a inspirat mila. Era subjogata”.**

Arestarea

*“Se apropia momentul pronuntarii. Doi dintre colegii mei erau la Inalta Curte si urmau sa ma anunte. Simteam ceva straniu. Imi doream, desigur sa raman in casa mea, dar, dincolo de ce imi doream eu, karma avea alte planuri. Ceva ma tinea sa nu despachetez, asa ca am lasat bagajul pregatit cu o seara inainte pe holul casei si mi-am facut un dus. **La scurt timp, a sunat unul dintre colegii mei: 'Draga mea, imi pre rau, v-au dat tuturor mandate de arestare pentru 30 de zile...' a sunat mesajul. Am simtit ca mi se scurge viata din corp, m-am albit, am inceput sa tremur. L-am anuntat pe fiul meu, au aparut, intre timp si colegii mei si sora mea. Eram devastata. 'Nu, nu, nu, nuuuuu! Nu vreau sa ma intorc in acel loc', urla din toti rarunchii mintea mea!”***

Intoarcerea in Arestul Central

“Credeam ca revin in aceeasi celula, dar aranjamentele Universului erau altele. De aceasta data, am fost incarcerata in celula nr. 8, la etajul 1 al cladirii”.

[* Puteti comanda cartea de aici](#)